

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **V. D. B.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018, č. j. MV-43792-3/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018, č. j. MV-43792-3/SO-2018, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 1. 2018,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. OAM-3318-8/ZR-2017, kterým byla zrušena platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná a žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 a v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu. Správní orgány obou stupňů poté podle žalobce porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ustanovení § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Dále žalobce upozorňoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, a to pro nedostatek důvodů. Argumentoval tím, že důvodem pro zamítnutí jeho žádosti bylo zjištění správního orgánu o tom, že údajně neplní účel pobytu. O uvedeném ovšem není založen ve správním spise dle žalobce žádný důkaz, neboť správní orgán při svém rozhodování vycházel pouze z výpovědi učiněné žalobcem, což není pro odůvodnění shora uvedeného závěru správního orgánu dostačující. V této souvislosti žalobce opětovně namítal, že správní orgán nedostatečně zjistil skutečný stav věci, jelikož vycházel pouze z jediného důkazu, aniž by se pokusil zjistit relevantní skutečnosti, resp. opatřit si potřebné důkazy. Tím došlo k porušení ustanovení o dokazování před správním orgánem, který je podle žalobce povinen vycházet zejména z důkazů provedených přímo před ním. Nadto výpověď žalobce mohla být ovlivněna vnímáním celé situace z jeho strany a výkon jeho činnosti, který popsal ve své výpovědi, může být a je podnikáním namísto nelegální činnosti.
4. Žalobce měl rovněž za to, že žalovaný pochybil, když v řízení neposuzoval otázku dopadů vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nezjišťoval žádné skutečnosti, podstatné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí a zcela ignoroval, že žalobce má na území České republiky vybudovány vazby. V této souvislosti žalobce poukazoval na znění § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a připomněl, že předmětné ustanovení obsahuje minimální množinu faktorů, které je správní orgán povinen při svém rozhodování zvážit. Závěrem konstatoval, že zrušení pobytového oprávnění pro něj představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života a každé rozhodnutí vydané dle zákona o pobytu cizinců by mělo být přiměřené.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný nejprve upozornil na skutečnost, že žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Žalovaný tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu a neshledal důvody pro jeho zrušení. K námitkám žalobce týkajícím se porušení § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3 a § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu ze strany správních orgánů žalovaný konstatoval, že jelikož tyto námitky nebyly nijak konkretizovány, není důvodné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se jimi blíže zabývat, a zároveň poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35.

6. Žalovaný měl za to, že co se týče dokazování, v případě žalobce bylo postupováno v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Výslech žalobce poté považoval za nejprůkaznější a nejefektivnější důkazní prostředek ke zjištění skutečného stavu věci, na jehož základě byly objasněny všechny relevantní skutečnosti a bylo prokázáno, že žalobce naplňuje zákonný důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož neplní jeho účel. Žalobci byla v rámci výsledku dána možnost sdělit předmět činnosti, kterému se věnuje na území České republiky v současnosti, a jakým činnostem se věnoval v minulosti. S obsahem protokolu o provedeném výslechu byl žalobce seznámen a jeho obsah stvrdil svým podpisem. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 6. 2015, č. j. 57 A 67/2014-52.
7. Dále žalovaný argumentoval tím, že pobyt cizince na území České republiky není samoučelný, cizinec je oprávněn na jejím území pobývat toliko s cílem plnit jeden z konkrétních účelů aprobovaných zákonem o pobytu cizinců. Následně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81. Závěrem konstatoval, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a spisový materiál.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl od 16. 4. 2009 držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností do 15. 4. 2011, které bylo postupně prodloužováno. Naposledy bylo prodlouženo s platností od 7. 4. 2017 až do 16. 4. 2019. Dne 26. 6. 2017 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Ke své

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti připojil přiznání k dani z příjmu fyzických osob za období roku 2016, smlouvu o dílo uzavřenou dne 14. 3. 2016 mezi žalobcem a společností BONTU Invest s. r. o. (dále jen „společnost Bontu“), na jejímž základě se žalobce jakožto zhotovitel zavázal provést pro objednatele (společnost Bontu) dílo od společnosti GEMTEK CZ s. r. o. (dále jen „společnost Gemtek“) do 31. 12. 2016. Předmětem díla byla montáž a kompletační práce, které budou upřesněny ústní dohodou. Dále předložil smlouvu o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků uzavřenou dne 14. 3. 2016 opět mezi žalobcem a společností Bontu. Na základě této smlouvy byl žalobce jakožto nájemce oprávněn užívat nebytový prostor – část výrobních prostor na adrese „X“, a pracovní nástroje a strojní zařízení.

11. V rámci správního řízení o vydání povolení k trvalému pobytu byl dne 15. 8. 2017 proveden výslech žalobce, o němž by sepsán protokol pod č. j. OAM-8549-14/TP-2017. Při výslechu žalobce k otázkám správního orgánu I. stupně uvedl, že poprvé přicestoval do České republiky v roce 2008 a od roku 2009 se živil jako OSVČ. Následně od roku 2012 začal pracovat v továrně společnosti Gemtek v oddělení na opravu vadných výrobků. Konstatoval, že tam má stůl, židli a dva počítače. Ráno dostane bednu, kde jsou výrobky, které montuje do počítače a kontroluje je. Mistr poté k večeru počítá hotové kusy. Jedná se o práci s modemy. Pakliže jsou funkční, pošle je dál, a pokud ne, zaznamená to do počítače, a mistr na základě toho objedná součástky. Žalobce uvedl, že je placen od kusu. Mistr zaznamená, kolik kusů udělá, a poté se společnost Gemtek dohodne se společností Bontu, kolik vydělal, a společnost Bontu žalobci na základě toho připraví fakturu a pošle mu peníze na účet. Žalobce sdělil, že dělá pro společnost Bontu na pracovišti ve společnosti Gemtek. Pracovní doba je od 6:00 do 18:00. Pokud je méně zboží, může žalobce přijít do práce i později. Mistr mu vždy řekne, jak to bude další den. Co se týče pracovních pomůcek, nic si nemusel kupovat. Oděv, obuv, počítače, náradí, všechno má zapůjčeno. Dále uvedl, že jsou na jeho pracovišti dva mistři. Jeden je ze společnosti Gemtek a druhý ze společnosti Bontu. Ti chodí a kontrolují pracovníky a říkají jim, jak mají pracovat. O účetnictví žalobce se stará někdo ze společnosti Bontu. Žalobce má nárok na 4 týdny dovolené. Je placen od kusu, takže když má dovolenou, je neplacená, a pokud si ji chce vzít, musí to nahlásit mistrovi 14 dní předem. Od doby, co žalobce pracuje u společnosti Gemtek, dělá pořád stejnou práci. Mimo společnost Gemtek nic dalšího nedělá. Závěrem uvedl, že žije na území České republiky sám a chtěl by zde získat trvalý pobyt, aby zde mohl pracovat a v budoucnu si sem přivést svou manželku a děti.
12. Dne 27. 11. 2017 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí pod č. j. OAM-8549-17/TP-2017, kterým byla dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.
13. Dne 20. 12. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců. V oznámení o zahájení správního řízení bylo uvedeno, že v rámci projednávání žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu byly zjištěny skutečnosti o plnění, resp. o neplnění účelu současného pobytu v rámci vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Činnost, kterou žalobce vykazuje jako činnost pro společnost Gemtek, nevykazuje znaky podnikání a jedná se o závislou činnost, vykazující znaky účelu zaměstnání. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že byla naplněna skutková podstata pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle výše uvedených ustanovení, a upozornil žalobce, že pokud nastaly nové skutečnosti týkající se účelu jeho pobytu, resp. jeho plnění, nebo pokud vznikl účel nový, je v zájmu žalobce, aby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tyto nové skutečnosti správnímu orgánu sdělil a prokázal. Součástí oznámení o zahájení správního řízení bylo rovněž vyrozumění žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Uvedeného ovšem žalobce nevyužil.

14. Dne 31. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvoinstanční rozhodnutí, jímž zrušil podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu a podle § 37 odst. 3 téhož zákona mu stanovil lhůtu k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani po výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnil. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
15. Nejprve se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že správní orgány při svém rozhodování vycházely pouze z jeho výpovědi, což není dostačující. Soud tvrzené nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil.
16. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že při svém rozhodování dospěly k závěru, že činnost vykonávaná žalobcem u společnosti Gemtek naplňuje znaky závislé činnosti, a že tedy minimálně od roku 2012 žalobce neplní účel svého pobytu, tj. podnikání, a je na území České republiky v podstatě nelegálně zaměstnáván. Konkrétně správní orgán I. stupně svůj právní názor obsáhle odůvodnil na stranách 2-4 prvoinstančního rozhodnutí. Nejprve se zabýval vymezením činnosti, kterou lze podřadit pod pojem podnikání. Následně dovodil, že v činnosti žalobce, tak jak ji sám popsal při svém výslechu, nespátňuje znaky podnikání, tedy samostatnost a soustavnost činnosti zaměřené na zisk. Poukazoval na to, že žalobce si sám neurčuje, jaká bude jeho pracovní doba, nerozhoduje, jakou činnost a jakým způsobem bude vykonávat, neboť mu práci přiděluje jeho nadřízený, a za odvedenou práci ani nevystavuje žádné účetní doklady. Při rozhodování zohlednil i skutečnost, že žalobce má jako sídlo své provozovny v živnostenském rejstříku uvedenu adresu, na níž sídlí rovněž společnost Gemtek, přičemž z úřední činnosti je správnímu orgánu I. stupně známo, že se jedná o uzavřený výrobní areál. S ohledem na uvedené měl správní orgán I. stupně za to, že žalobce je v podstatě u společnosti Gemtek zaměstnán, kdy jeho činnost se zakládá na bázi nadřízenosti a podřízenosti. Žalobce tedy vykonává závislou činnost, kterou nelze považovat za podnikání, a tudíž neplní účel pobytu, pro který mu bylo povolení vydáno. Závěry správního orgánu I. stupně následně aproboval žalovaný a na stranách 3-4 svého rozhodnutí uvedl, že znaky činnosti, kterou dlouhodobě žalobce vykonával, se neshodují se znaky podnikání, nýbrž jsou typické pro zaměstnanecký poměr. Měl za to, že důvody, pro něž správní orgán I. stupně shledal, že žalobce neplní účel pobytu, pro který mu bylo povolení uděleno, byly správním orgánem I. stupně dostatečně popsány v jeho rozhodnutí a o této skutečnosti nejsou podle žalovaného pochyby. Dle zdejšího soudu z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99), jednoznačně vyplývá, že správní orgány se v rozhodnutí podrobně zabývaly znaky podnikání a dostatečně popsaly, z jakých důvodů nebylo možné právě činnost prováděnou žalobcem za podnikání označit. Zároveň uvedly, proč a z jakého důvodu se domnívají, že žalobcem vykonávaná činnost vykazuje znaky závislé činnosti, pro kterou ovšem žalobci nebylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánu I. stupně plně přezkoumatelnými. V projednávané věci nedošlo k porušení ani § 68 správního řádu, ani § 89 odst. 2 správního řádu.

17. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.
18. Dle § 46 odst. 1 věty první téhož zákona platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
19. Žalobce v podané žalobě vytýkal správním orgánům, že dovodily svůj závěr o tom, že žalobce neplní účel pobytu, pouze z jeho výsledku, a nezjistily tak v nezbytném rozsahu skutečný stav věci. S touto námitkou se soud neztotožnil. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgány při svém rozhodování mimo protokolu o výsledku žalobce ze dne 15. 8. 2017 vycházely zejména z informací z veřejně přístupných registrů obchodního a živnostenského rejstříku o vzniku a trvání živnostenského oprávnění žalobce, ze kterých dovodily, že žalobce má sídlo své provozovny hlášeno na stejné adrese jako společnost Gemtek, u které žalobce vykonává svou činnost. Dále si opatřily podklady z cizinecké evidence a z cizineckého informačního systému, ze kterých získaly informace ohledně historie pobytu žalobce na území České republiky. Při svém rozhodování rovněž zohlednily rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 1. 2017, č. j. OAM-8549-17/TP-2017, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu. Dle náhledu soudu nelze klást k tíži správních orgánů, že vycházely především z toho, co žalobce tvrdil ve své výpovědi, neboť při svém výsledku žalobce uvedl skutečnosti rozhodující pro posouzení charakteru své výdělečné činnosti. Právě z provedeného výsledku je patrný reálný způsob jeho obživy. Žalobce totiž konstatoval, že má pravidelnou pracovní dobu od 6 do 18 hodin. Pracovní činnost je mu přidělována. Dlouhodobou nepřítomnost musí hlásit svému mistrovi. Žalobcův pracovní den probíhá tak, že po příchodu do práce dostane předem určené součástky, u nichž kontroluje jejich kvalitu a z nichž zhotovuje jednotlivé výrobky, které na konci pracovní směny odevzdá. Žalobce si nezajišťuje ani místo k práci, ani pracovní nástroje, ani pracovní oděv, to vše mu poskytla společnost Bontu. O vystavení faktur za provedenou práci se stará rovněž společnost Bontu. Žalobce jiné smluvní partnery než tuto společnost neměl a nikde jinde než u společnosti Gemtek nepracoval. Pravdivost shora uvedených tvrzení žalobce nepopřel ani v průběhu řízení o zrušení platnosti svého povolení k dlouhodobému pobytu, ani v podané žalobě.
20. Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že správní orgány při svém rozhodování vycházely nejen z tvrzení žalobce, která byla pro posouzení věci určující, ale i z dalších podkladů nashromážděných v průběhu správního řízení, týkajících se pobytové historie žalobce a jeho činnosti vykonávané na území České republiky. Správní orgány si tak opatřily potřebné podklady, a na jejich základě poté dospěly k závěru, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu (podnikání), jelikož nevykonával samostatnou výdělečnou činnost. Soud se s jejich závěry plně ztotožňuje. Činnost, kterou žalobce vykonával u společnosti Gemtek a kterou popsal ve své výpovědi, nevykazuje znaky podnikání. Není vykonávána zcela nezávisle, tzn. pod vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, ale naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonanou práci vyplácí. Žalobce tedy nevykonával podnikatelskou činnost, nýbrž šlo o závislou práci, pro jejíž výkon však nedisponoval příslušným oprávněním.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Soud s ohledem na uvedené konstatuje, že správní orgány v rámci řízení dostatečně zjistily skutkový stav a nepochybily, pokud vyšly ze skutečností, které žalobce o způsobu realizace své pracovní činnosti na území České republiky vypověděl v rámci svého výsledku, a které nezpochybnil relevantním způsobem. Soud proto námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu neshledal důvodnou. Soud má za to, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti a který odpovídá okolnostem případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, a navíc provedené dokazování poté správně vyhodnotily ve smyslu § 50 odst. 4 téhož zákona.
22. K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly otázkou dopadu zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud nejprve připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí z úřední povinnosti se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
23. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech (pro jiná rozhodnutí) zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 37 odst. 2 téhož zákona). Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života z úřední povinnosti neposuzuje. Podmínky § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života. Správní orgány by se měly otázkou přiměřenosti daného rozhodnutí tak zabývat pouze v případě, kdy by žalobce v rámci správního řízení namítal konkrétní mimořádné okolnosti, v důsledku kterých by mohlo tímto rozhodnutím dojít k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud tedy žalobce v řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nenamítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a pokud současně zákon o pobytu cizinců nestanovil povinnost se s možností takového zásahu vypořádat, nevznikla správním orgánům povinnost se těmito skutečnostmi jakkoli blíže zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, dostupný na www.nssoud.cz). Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce v rámci správního řízení o nyní projednávané věci netvrdil, že by zrušení platnosti jeho povolení znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Uvedené netvrdil ani v rámci řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, kdy naopak uvedl, že na území České republiky žije sám a celá jeho rodina zůstala v jeho domovské zemi. Správní orgány tak podle názoru soudu nepochybily, když přiměřenost dopadů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v daném případě blíže nezskoumaly.

24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.